

Mănăstirea Argeşului

Vasile Alecsandri

Pe Argeş în jos, Pe un mal frumos, Negru-vodă trece
Cu tovarăşi zece, Nouă meşteri mari, Calfe şi
zidari, Şi Manole, zece, Care-i şi întrece. Merg cu toţi pe cale
Să aleagă-n vale Loc de mănăstire Şi de pomenire.
Iată, cum mergeau Că-n drum ajungeau Pe-un biet ciobănaş
Din fluier doinaş, Şi cum îl vedea Domnul îi zicea: „Mândre ciobănaş,
Din fluier doinaş! Pe Argeş în sus Cu turma te-ai dus,
Pe Argeş în jos Cu turma ai fost. Nu cumva-ai văzut
Pe unde-ai trecut Un zid părăsit Şi neisprăvit
La loc de grindiş, La verde-aluniş?” „Ba, doamne, am văzut
Pe unde-am trecut Un zid părăsit Şi neisprăvit. Cîinii
cum îl văd, La el se repăd Şi latră-a pustiu Şi urlă-a morţiu.”
Cât îl auzea, Domnu-nveselea Şi curând pleca,
Spre zid apuca Cu nouă zidari, Nouă meşteri mari
Şi Manole zece Care-i şi întrece. „Iată zidul meu!
Aici aleg eu Loc de mănăstire Şi de pomenire. Deci voi,
meşteri mari, Calfe şi zidari, Curând vă siliţi
Lucrul de-l porniţi, Ca să-mi ridicaţi, Aici să-mi duraţi
Mănăstire naltă Cum n-a mai fost altă, Că v-oi da averi,
V-oi face boieri, Iar de nu, apoi V-oi zidi pe voi,
V-oi zidi de vii Chiar în temelii!” Meşterii grăbeau,
Sforile-ntindeau, Locul măsurau, Şanţuri largi săpau,
Şi mereu lucrau, Zidul ridicau, Dar orice lucra
Noaptea se surpa! A doua zi iar, A treia zi iar, A patra zi iar
Lucrau în zadar! Domnul se mira Ş-apoi îi muştra,
Ş-apoi se-ncrunta Şi-i ameninţa Să-i puie de vii
Chiar în temelii! Meşterii cei mari, Calfe şi zidari,
Tremurau lucrând, Lucrau tremurând Zi lungă de vară
Ziua pîn-în seară, Iar Manole sta, Nici că mai lucra,
Ci mi se culca Şi un vis visa, Apoi se scula
Ş-astfel cuvînta: „Nouă meşteri mari, Calfe şi zidari!
Şitiţi ce am visat De când m-am culcat? O şoapta de sus
Aievea mi-a spus Că orice-am lucra Noaptea
s-a surpa Pîn-om hotărî În zid de-a zidi Cea-ntâi
soţioară, Cea-ntâi surioară Care s-a ivi Mîini
în zori de zi Aducînd bucate La soţ ori la frate.
Deci dacă vroîţi Ca să isprăviţi Sfînta mănăstire
Pentru pomenire, Noi să ne-apucăm Cu toţi să jurăm
Şi să ne legăm Taina s-o păstrăm: Ş-orice soţioară,
Orice surioară Mîini în zori de zi Întîi s-a ivi,
Pe ea s-o jertfim În zid s-o zidim!” Iată-n zori
de zi Manea se trezi, Ş-apoi se sui Pe grad de nuiel
Şi mai sus, pe schele, Şi-n câmp se uita,
Drumul cerceta. Când, vai! Ce zărea? Cine că venea?
Soţioara lui, Floarea câmpului! Ea s-apropia Şi îi
aducea Prînz de mîncătură, Vin de băutură. Cât el o
zărea, Inima-i sărea, În genunchi cădea Şi plîngînd
zicea: „Dă, Doamne, pe lume O ploaie cu spume,
Să facă pâraie, Să curgă şiroaie, Apele să crească,
Mîndra să-mi oprească, S-o oprească-n vale
S-o-ntoarcă din cale! Domnul se-ndura, Ruga-i
asculta, Norii aduna, Ceru-ntuneca Şi curgea
deodată Ploaie spumegată Ce face pâraie Şi umflă
şiroaie. Dar oricît cădea Mîndra n-o oprea,
Ci ea tot venea, Şi s-apropia. Manea mi-o vedea,
Inima-i plîngea, Şi iar se-nchina, Şi iar se ruga: „Sufală,
Doamne-un vînt Sufală-l pe pămînt, Brazii să-i
despoaie, Paltini să îndoiaie, Munţii să răstoarne,
Mîndra să-mi întoarne, Să mi-o-ntoarne-n cale,
S-o ducă de vale!” Domnul se-ndura, Ruga-i
asculta Şi sufla un vînt Un vînt pe pămînt
Paltini că-ndoia, Brazi că despoia, Munţii răsturna,
Iară pe Ana Nici c-o înturna! Ea mereu venea,
Pe drum şovăia Şi s-apropia Şi amar de ea,
Iată c-ajungea! Meşterii cei mari Calfe şi zidari,
Mult înveselea Dacă o vedea, Iar Manea turba,
Mîndra-şi săruta, În braţe-o lua, Pe schele-o urca,
Pe zid o puneă Şi, glumind, zicea: „Stai,
mîndruţa mea, Nu te speria, Că vrem să glumim
Şi să te zidim!” Ana se-ncredea Şi vesel rîdea.
Iar Manole ofta Şi se apuca Zidul de zidit,
Visul de-mplinit. Zidul se suia Şi o cuprindea
Pîn' la gleznişoare, Pîn' la pulpişoare. Iar ea,
vai de ea! Nici că mai rîdea, Ci mereu zicea: „Manole,
Manole, Meştere Manole! Ajungă-ţi de şagă,
Că nu-i bună, dragă. Manole, Manole, Meştere
Manole! Zidul rău mă strînge, Trupuşoru-mi frînge!”
Iar Manea tăcea Şi mereu zidea. Zidul se suia
Şi o cuprindea Pîn' la gleznişoare, Pîn' la pulpişoare,
Pîn' la costişoare, Pîn' la ţaţişoare. Dar ea,
vai de ea, Tot mereu plîngea Şi mereu zicea: „Manole,
Manole Meştere Manole! Zidul rău mă strînge,
Îaţişoara-mi plînge, Copilaşu-mi frînge!”
Manole turba Şi mereu lucra. Zidul se suia
Şi o cuprindea Pîn' la costişoare, Pîn' la ţaţişoare,
Pîn' la buzişoare, Pîn' la ochişori, Încît, vai de ea,
Nu se

mai vedea,Ci se auzeaDin zid că zicea:„Manole, ManoleMeștere Manole!Zidul rău mă strânge,Viața mi se stinge!”Pe Argeș în jos,Pe un mal frumos,Negru-vodă vineCa să se închineLa cea mănăstire,Falnică zidire,Mănăstire naltăCum n-a mai fost altă.Domnul o priveaȘi se-nveseleaȘi astfel grăia:„Voi, meșteri zidari,Zece meșteri mari!Spuneți-mi cu drept,Cu mâna la piept,De-aveți meșterieCa să-mi faceți mieAltă mănăstirePentru pomenireMult mai luminoasăȘi mult mai frumoasă!Iar cei meșteri mari,Calfe și zidari,Cum sta pe grindis,Sus pe coperis,Vesel se mândreauȘ-apoi răspundeau:„Ca noi, meșteri mari,Calfe și zidari,Alții nici că sântPe acest pământ!Află că noi știmOricând să zidimAltă mănăstirePentru pomenire,Mult mai luminoasăȘi mult mai frumoasă.Domnu-i ascultaȘi pe gânduri sta,Apoi porunceaSchelele să strice,Scări să le ridice.Iar pe cei zidari,Zece meșteri mari,Să mi-i părăseascăCa să putrezeascăColo pe grindis,Sus pe coperis.Meșterii gândeauȘi ei își făceauAripi zburătoareDe șindrili ușoare,Apoi le-ntindeauȘi-n văzduh săreauDar pe loc cădeau,Și unde picauTrupu-și despicau.Iar bietul Manole,Meșterul Manole,Când se încercaDe-a se arunca,Iată c-auzeaDin zid că ieșeaUn glas nădușit,Un glas mult iubitCare greu gemeaȘi mereu zicea:„Manole, Manole,Meștere Manole!Zidul rău mă strânge,Țățișoara-mi plânge,Copilașu-mi frânge,Viața mi se stinge!”Cum o auzea,Manea se pierdea,Ochii-i se-nvelea,Lumea se-ntorcea,Norii se-nvârtea,Și de pe grindis,De pe coperis,Mort bietul cădea!Iar unde cădea,Ce se mai făcea?O fântâna lină,Cu apa puțină,Cu apă săratăCu lacrimi udată!